

שכל מחול

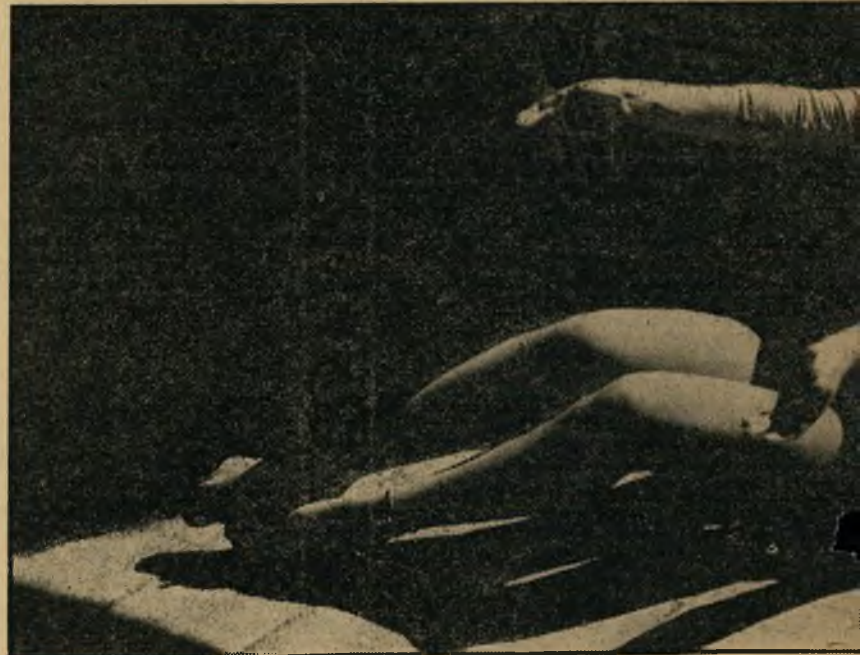
נעמי בן-דויד

ל שבע נתנה לה סכום כסף ביד ונעמי נרשמה, ככל הנראה, בסטודיו של אמה. המורה היתה האסיסטנטית, היתה נעמי משלמת את דמי הלימוד כסידור. התלמידות אפילו לא ידעו את זהותה המשפחתית של נעמי,

את ההחלטה כמה תבחר: בבית-ספר או בריקוד. "אני לא אוהבת חצאי דברים. ההחלטה גרמה לי הרבה סבל, אבל בחרתי בריקוד." את השכלתה השלימה בלימודים בבית, בעזרת מורים פרטיים, בעיקר ב"מקצועות ההומניים ובשפות.

הדרך הלאה היתה ברורה. היא עברה בין עבודה ללא סוף, הופעת בכורה במסגרת בימת מחול שהקימה קבוצת כוריאוגרפיות ובהן אמה, שעורים בפנטומימה של ג'וקי ארקי, עזרה בהוראה לאם, עד למשבר הבא.

הרגשתי שאני נכנסת למעגל סגור של עבודה. לא הצלחתי לפתח את עצמי מבחינה אישית. לא רציתי להיות רובוט, בורג במכונה. ידעתי שלאמן לא די בפיתוח הרגליים. צריך לדעת על מוסיקה, אמנות, לראות הרבה בכל השטחים, לקרוא הרבה ולדעת מיליון של מקצועות."

א רקדה, אמה רקדה - ונעמי

לעצמן שיש קשר בין התלמידה ומנהלת הסטודיו. נעמי מצטערת על כך. "אולי מהתחלה הייתי מחוסרת דעת לא שלא הכל ורוד, פשוט וחלק. הכרתי את מאחורי הדברים, הכרתי את העבודה השחורה, הבנתי נגזרות עצמית, מה פירוש לעבוד יום-יום ולהפיק יום יותר מאשר ביום הקודם, אחרת לא מגיעים מפחדת מהמצב של אלה שנשארו תלויים באמצע, העולם מסביבם ולא הגיעו לשום דבר רציני. הם את עצמם בעבודה, אך אינם יודעים האמיתי. במידה שארגיש ש"דמתי ואיני מוצאת את עצמי, להיות עקרת-בית מאשר לעשות ת מה שאני עושה."

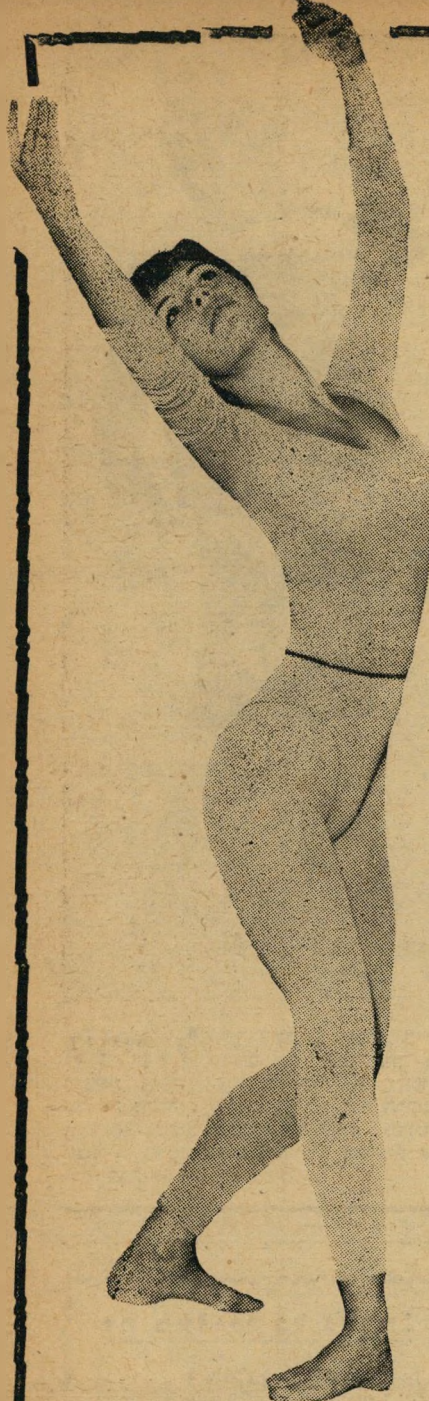
לעצמן שיש קשר בין התלמידה ומנהלת הסטודיו. נעמי מצטערת על כך. "אולי מהתחלה הייתי מחוסרת דעת לא שלא הכל ורוד, פשוט וחלק. הכרתי את מאחורי הדברים, הכרתי את העבודה השחורה, הבנתי נגזרות עצמית, מה פירוש לעבוד יום-יום ולהפיק יום יותר מאשר ביום הקודם, אחרת לא מגיעים מפחדת מהמצב של אלה שנשארו תלויים באמצע, העולם מסביבם ולא הגיעו לשום דבר רציני. הם את עצמם בעבודה, אך אינם יודעים האמיתי. במידה שארגיש ש"דמתי ואיני מוצאת את עצמי, להיות עקרת-בית מאשר לעשות ת מה שאני עושה."

*** "לא חצאי דברים!"

פראית ושובבה, שאהבה לדי אופניים לבושה בניגוס, ש"רווקיה של הבנים בכיתה (משום שהבנתי אותם יותר כבר בתום הכיתה החמיסיה ליד מצב בו היתה צרי לבר את עתידיה.

ה 12 היה זה קשה לחלק את הלימודים בבית-ספר לשעורי ולעבודה יותר בריקוד, לפע"ע שעות ביום, עסקה פחות בלי"ל שהתקדמה יכולתה כרקדנית רמתה כתלמידה.

ה בשנה זו, מבין 400 מועמי ישראל בשם טלי ויהונתן, מה חודשי לימוד, אך הרחיבה בדה אשליות ילדותיות לגבי שוב לא יכלה לחזור ללימודים. א בצורת מחלת סקרלטניה, ש"דושים. החמישית השאירה אמה בידיה

דרום-אמריקה. דווקא האם תמכה ברעיון, כדי שהבת תינתק מסביבתה הרגילה והשי פעתה. לנעמי היה זה מוצא מהמצב הטכני של קפאון. ההופעה עם להקת כרמון ב"ריקודים שיהררה אותה, נתנה לה מימד נוסף של יכולת הבעה על-ידי תנועה ו"ריקוד.

*** "איני נזירה!"

כ אשר התפורה להקת כרמון, הגיר עה נעמי עם שאר הרקדנים לאמריקה, עם שאיפה ללימוד ולהשתלם בניו-יורק. היא הצליחה להשיג אפילו דחיה לשנתיים מ"השירות הצבאי. במחשבה שנייה, למרות החשש שתאלץ להפסיק לרקוד למשך שתי שנות השירות, החליטה לחזור.

"רק היום אני רואה כמה צדקתי או. ה"שירות צבאי" זרק אותי שוב לסביבה חדשה, לעיסוקים חדשים, לסוג אחר של מתחיים. זה נתן לי אפשרות לפרספקטיבה על עצמי. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי מה פירוש הדבר לגבי: לא לרקוד הרבה."

וכך, מיד עם השיחורור חזרה למסלול של רקדנית, תלמידה ומורה בסטודיו של אמה. שוב העבודה המפרכת, האינסופית, המאמץ החוזר ונשנה מדי יום ומדי שעה, מה ש"נותן לרבים לחשוב לגביה במושגים של "שפחה למחול." המחשבה על כך בלבד נוסעת בה חלחלה:

"באלוהים, איני נזירה. אני אוהבת ל"השתעשע, לבלות, לרכב על סוסים, לדהור וללכת למערבונים, בעיקר בגלל הסוסים. אבל תמיד עם גבול. הרבה בחורים ממש מרחמים עלי. הם לא תופסים שריקוד חשוב לי יותר מללכת לקולנוע. אם אני מוותרת על ערב של בילוי — אין זה קורבן. "אני אוהבת להיות לבד ולטייל לבד. מר"גיו לפעמים שאני בחורה. כי הרבר מגביל אותי בשטח זה. אין לי חברה קבועה כי אני מחפשת ידיים שיש בהם עניין, שיהיו מסוג גלים לת לי משהו. אני משתעממת מרכי"לות ולכן איני יכולה להיות הרבה זמן בחברה אחת. אבל כאמת, אני מספיק כנה עם עצמי כדי לדעת שאיני מקריבה קורב"נות עבור הריקוד. אני פשוט אוהבת את זה."

*** "אצור משהו ישראלי"

בגי עשרים ואחת, בלי תסביכי"אם מפורסמת, יודעת לאן פניה מועדות. בסיגנון הריקוד שלה סתתה מדרכה של האם, למרות שהבסיס נשאר זה של אקדמי יה — אמה. היא ספגה לתוכה שיטות שונות ממורים שונים, גיבשה בקרבה את השאיפה להיות אמנית מחול יוצרת, עצמי אית ובלתי תלוייה. בינתיים אלה הם רק נסיונות, אטיודים,

ואריאציות על נושאים שהיא בוחרת ל"עצמה, מבצעת אותם ללא מוסיקה, כשהיא מסתפקת במקצבים הפנימיים שלה. "אם אסע ללימוד ולמצוא את עצמי ב"חוף, זה יהיה רק אחרי שיהיה לי כתביד משלי כאמן. יש לי סבלנות וכוח להקדיש את עצמי לעבודה השחורה מבחינת ההתעס"קות בדברים ומהבחינה הטכנית. לשלמות מגיעים רק כשיוצרים לבד, ואם יש לי שאיפות ליצור — אצור את זה כאן. כי אם יש לי מה לומר, הרי זה משהו ישראלי."

נעמי בחיק משפחתה: האח בן ה-12, האב, גרפיקאי וצלם אמנותי, היא והאם — יהודית אורנשטיין, היחסים הפנימיים במשפחה מבוססים על כבוד הדדי ועצמאות אמנותית נפרדת.

נעמי על חוף מיאמי-ביץ' אחרי הקרע"בלהקת כרמון. למרות הפיתוי להשאר וללמוד בארצות-הברית, חזרה לארץ. "אין התקדמות והתפתחות סכנית שאי אפשר להשיגה בישראל," אמרה נעמי.

הקרע

הצמח